

A bíróság (...) által képviselt
jogtanácsos által képviselt) felperesnek, kamarai
alperes ellen, hulladékgazdálkodási bírsággal kapcsolatos jogvita miatt indított
közigazgatási perben – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

Ítéletet:

A bíróság az alperes 2021. február 12. napján kelt, (...) számú határozatát
megsemmisíti és az alperest új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezi.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000,-
(harmincezer) forint perköltséget.

A perben feljegyzett 30.000,- (harmincezer) forint kereseti illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

- [1] A bíróság a felperes keresetlevele, az alperes védirata és a közigazgatási eljárás iratai alapján az alábbi tényállást állapította meg:
- [2] A környezetvédelmi hatáskörben eljáró alperes 2020. december 4. napján helyszíni ellenőrzést végzett a felperes alatti telephelyén.
- [3] A helyszíni ellenőrzésről készült jegyzőkönyv szerint a felperes a hulladékgazdálkodási engedély megszerzése előtt a jelenlegi telephelyén előkezelési (törési) tevékenységet végzett. A felperes 17 05 04 azonosító kódú föld és kövek, hulladékok törését végezte 235 m³ mennyiségben az SG 2003 Bt. részére, valamint 350 m³ mennyiségben végzett törési tevékenységet a BAG BB 100 T/1 típusú berendezésével 17 01 01 azonosító kódú beton hulladékok esetén. A felperes nyilatkozata szerint a tevékenységet 2020. áprilisát követően kezdte meg, miután megkapta a T/1/2020. nyilvántartási számú telepengedélyt.
- [4] Ezt követően az alperes a 2021. február 12. napján kelt (...) számú határozatával hulladékkezelésnek minősülő tevékenység jogellenes folytatása miatt 2.723.625 forint hulladékgazdálkodási bírság megfizetésére kötelezte. A hatóság a határozatának

indokolásában megállapította, hogy a telephelyen a 17 04 15 és a 17 01 01 azonosító kódú hulladékok a az építési és bontási hulladék kezelésének részletes szabályairól szóló 45/2004. (VII.26.) BM-KvVM együttes rendelet (a továbbiakban: BM-KvVM rendelet) 1. számú mellékletének 1. és 2. pontja alapján építési bontási hulladékoknak minősülnek, melyek vonatkozásában a felperes törési (kezelési) tevékenységet végzett, amely tevékenység hulladékkezelésnek minősül. A kezelési tevékenység a hulladékról szóló 2012. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Ht.) 2. § 26. és 36. pontja alapján hulladékgazdálkodási tevékenységnek minősül, mely a Ht. 62. § (1) bekezdése és 15. § (2) bekezdése szerint kizárólag a hatóság által kiadott hulladék előkezelésre és hasznosítására jogosító hulladékgazdálkodási engedély alapján végezhető. A felperes részére kiadott számú hulladékgazdálkodási engedély 2020. július 22. napján vált

vegiegessé, ezért az alperes megállapította, hogy a felperes 2020. április 6. napja és 2020. július 22. napja között hulladékgazdálkodási engedéllyel nem rendelkezett. A határozat indokolása szerint a hatóság vizsgálta a közigazgatási szabályszegések szankcióinak átmeneti szabályairól, valamint a közigazgatási eljárásjog reformjával összefüggésben egyes törvények módosításáról és egyes jogszabályok hatályon kívül helyezéséről szóló 2017. évi CLXXIX törvény (a továbbiakban Ksztv.) 2. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakat alkalmazhatóságát. E körben a hatóság megállapította, hogy hulladékkezelési tevékenység jogellenes folytatása esetében a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 94. § (2) bekezdés b) pontjának alkalmazásáról szóló 19/2009. (XII. 22.) KvVM-rendelet 2. §-(2) bekezdés alkalmazásának van helye a jelen eljárásban, figyelemmel arra, hogy a felperes által elkövetett jogsértés a hulladékgazdálkodási bírság mértékéről és valamint kiszabásának és megállapításának módjáról szóló 271/2001. (XII.21.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Hbr.) 1. § (3) bekezdés d) pontja szerint minősül jogsértésnek, mely alapján a Ksztv. 2. §-(1) bekezdés a) pontjának alkalmazása kizárt, így a jogsértés utólagosan nem orvosolható. A Ksztv. 2. §-(1) bekezdés b) pontja alapján, ha az a) pont alkalmazása kizárt, a hatóság hivatalbóli eljárásban egyéb szankciót alkalmaz. A hatóság a Hbr. 4. §-(2) bekezdése alapján vizsgálta a jogsértés súlyát és határozatának a Legfelsőbb Bíróság a Kfv. IV.37.329/2008/7. számú ítéletére hivatkozással megállapította, hogy a hulladékgazdálkodási tevékenység kizárólag hatósági eljárásban meghozott jogerős és végrehajtható határozattal kiadott engedély birtokában végezhető, így a jogsértő magatartás nem tekinthető csekély súlyúnak, ezért a bírság mellőzésére nincs lehetősége. Az alperes határozatának indokolása tartalmazza, hogy a bírság alapját képező jogsértő magatartás károsító hatása a hatóság tudomása alapján nem volt, káresemény, környezetkárosítás nem történt és a jogsértés a térség hulladékgazdálkodási helyzetére számottevő hatást nem gyakorolt. A hatóság azt is megállapította, hogy a felperes az engedély nélkül végzett hulladékgazdálkodási tevékenységet gazdasági tevékenysége keretében végezte, így a jogsértéssel jogtalan előnyre tett szert – különös tekintettel a hulladékgazdálkodási engedélyezési eljárásért fizetendő igazgatási szolgáltatási díjra, valamint a tervezett tevékenység alapjául szolgáló személyi és tárgyi feltételeket biztosító pénzügyi eszközök és azok garanciáinak biztosítására – a vonatkozó jogszabályi és egyéb hatósági előírásokat betartó engedéllyel rendelkező hulladékgazdálkodókkal szemben. Az alperes a bíróság összegét a Hbr. 3. § (1) bekezdése, 1. § (3) és (5) bekezdésére, valamint arra figyelemmel, hogy a felperes hulladékgazdálkodási engedélye 2020. július 22. napján véglegessé vált, az alapbírság összegét 25%-ra csökkentve 4500,- forintban határozta meg. A határozat indokolása részletes számítást tartalmaz a kezelt hulladék mennyiségéhez (17 01 01 kódú beton hulladék 350 m³; 17 05 04 föld és kövek, amelyek különböznek a 17 05 03 -tól hulladék 235 m³) igazodóan.

- [5] A felperes a határozattal szemben kereseti kérelmet terjesztett elő, amelyben elsődlegesen annak megsemmisítését és az alperes új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára

kötelezését kérte. A felperes másodlagos kereseti kérelme a határozat megváltoztatására, e körben a bírság kiszabásának mellőzésére irányult. A felperes előadta, hogy az alperes megsértette az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 2. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a jogszerűség körébe tartozó alapelveket, hatáskörét nem a jogszabály keretei között és nem rendeltetésszerűen gyakorolta. A felperes álláspontja szerint megalapozatlanul értékelte az alperes a felperesi magatartást nem csekély súlyúként. E megállapításnak konkrét indokát nem adta, ezzel kapcsolatban kizárólag arra utalt, hogy engedély hiányában nem biztosítható a környezet védelme, valamint a hulladékgazdálkodás céljainak és alapelveinek megvalósítása érdekében tett előírások és a tevékenységre vonatkozó műszaki követelmények teljesülése. A felperes álláspontja szerint az alperesi megállapítások nem támasztják alá az alperes döntését, a határozat indokolása ellentmondásos, figyelemmel arra, hogy az alperes megállapította, hogy a felperes magatartásának károsító hatása nem volt, káresemény, környezetkárosítás nem történt, és a jogsértés a hulladékgazdálkodási helyzetére számottevő hatást nem gyakorolt. Kifejtette, hogy tévesen állapította meg az alperes, hogy az engedély nélkül végzett tevékenységgel a felperes jogtalan előnyre tett szert. A felperes előadta, hogy magatartása az engedély elmulasztása körében nem értékelhető szándékos cselekményként. A tevékenysége megkezdésekor a kellően körültekintő eljárását a veszélyhelyzet is akadályozta, de amint felismerte mulasztását, haladéktalanul megtette az engedély beszerzéséhez szükséges intézkedéseket és az igen bonyolult engedélyezési eljárásban rövid időn belül megszerezte az engedélyt, valamint biztosított minden feltételt a tevékenység végzéséhez az ezzel járó szolgáltatási díjfizetési és minden egyéb kötelezettséget viselve. Az engedélyezési eljárás megindulásától kezdve, annak befejeződéséig a tevékenységet a telephelyen nem végezte, ezt megelőzően is hulladékkezelési tevékenységek közül kizárólag a hulladék zúzását, darálását végezte el kis mennyiségű hulladék tekintetében, melyből haszná egyáltalán nem származott. Megjegyezte, hogy a hulladékkezelési tevékenységet is – nagyértékű gépet vásárolva – azért kezdte el a felperes, hogy építőipari tevékenysége során keletkezett hulladékot megfelelően tudja kezelni, a környezetterhelést, szennyezést csökkentse, mivel a felperes elkötelezett a megfelelő hulladékkezelés, a környezet védelme iránt. Álláspontja szerint annak a körülménynek is jelentősége van, hogy a felperes a jogsértést első ízben követte el, a tevékenység megkezdésekor, tájékozatlanságával összefüggésben. A felperes cselekményének veszélyessége kis mértékű volt, károsító hatása a felperesi mulasztásnak nem volt, az alperes akkor hozott volna helyes döntést, ha a Ht. 86. § (3)-(5) bekezdésében, valamint a Hbr. 1. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezések alkalmazásával a bírság kiszabását mellőzi, mert az szükségtelen volt, a jogsértő helyzet már megszűnt, nem csak a kiszabott bírság megfizetésére előírt határidő lejárt előtt, hanem már az alperesi eljárás megindításkor sem állt fenn a jogellenes állapot. A felperes álláspontja szerint az alperes által hivatkozott bírói gyakorlat változott, e körben a Kúria Kfv. 37.364/2015/6. számú eseti döntésében foglaltakra utalt, amely szerint a jogsértés súlyának minősítése tekintetében feltárandók és értékelendők az ügy egyedi körülményei is. Hivatkozott arra is, hogy a kis-, és középvállalkozásokról, fejlődésük támogatásáról szóló 2004. évi XXXIV. törvény 2019. december 31. napjáig hatályos 12/A. § (1) bekezdése úgy rendelkezett, hogy a hatósági ellenőrzést végző szervek a kis-, és középvállalkozásokkal szemben az első esetben előforduló jogsértés esetén bírság kiszabása helyett figyelmeztetést alkalmaznak.

[6]

Az alperes védiratában a felperes keresetének elutasítását kérte a határozatban foglalt indokolással azonos érvelés mentén. Az alperes védiratában kifejtette, hogy bár a Ksztv. főszabályként a figyelmeztetést tartja irányadó szankciónak, ugyanakkor a 2. § (2) bekezdésének b) pontja értelmében a figyelmeztetés nem alkalmazható, ha azt jogszabály azért zárja ki, mert a környezet vagy a természet állapotának fenntarthatóságát veszélyezteti

vagy veszélyeztetné. A KvVM rendelet szerint nem alkalmazhat figyelmeztetést a hatóság, ha a hulladékgazdálkodási bírság mértékéről, valamint kiszabásának és megállapításának módjáról szóló 21/2001. (XII.21.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § (3) bekezdésének c)-g) pontjában foglalt tényállás valósul meg. A Korm. rendelet hivatkozott §-ának d) pontja szerint ilyen tényállás a hulladékkezelésnek minősülő tevékenység jogellenes folytatása. A jogellenes hulladékkezelést a felperes nem vitatta. Az alperes álláspontja szerint a felperes szubjektív meglátástól függetlenül jogalkotói kompetencia annak mérlegelése, hogy bizonyos tevékenységek valamely közérdek érvényre juttatása érdekében kizárólag engedéllyel legyenek végezhetőek, a környezet védelme egyértelműen ilyen közérdek. Az engedélyezési eljárásra utalás célja egyértelműen az, hogy az adott tevékenység előzetesen kontrolláltan és megkezdése előtt biztonságossá, szabályszerűvé téve valósuljon meg. E szabályozási módszernek indoka kétségtelenül a tevékenység veszélyességében és az esetleges hibák következményeinek visszafordíthatatlanságában keresendőek. Az alperes ismételt hivatkozott a bírói gyakorlatra, és e körben arra, hogy a Kfv.37.932/2010/5. és Kfv.37.257/2007/14. számú eseti döntések értelmében az engedélyhez kötött tevékenységek esetében az engedély hiánya nem tekinthető csekély súlyú jogsértésnek és a tevékenység engedély nélkül való végzése olyan súlyos mulasztás, amely a következményekre való tekintet nélkül alapot ad a bírság kiszabására. Az alperes álláspontja szerint a bírság mellőzésének lehetőségét a csekély súly hiánya miatt jogszerűen zárta ki. A felperes által végzett tevékenység engedély nélkülsége nem visszafordítható, reparálható tényállás, a jogsértés megvalósult, a tényállás a jogalap tekintetében lezárult. Figyelemmel arra, hogy a környezetvédelmi közérdek absztrakt jelleggel egyértelműen a tevékenység engedély birtokában történő végzéséhez kötődik, az engedély nélkül eltelt múltbéli időszak nem hozható helyre egy jövőbeni cselekménnyel. A felperes megjegyezte, hogy a Hbr. által felsorolt szempontok nem a bírság jogalapját, hanem összecszerűségét befolyásolják, a szándékosságnak vagy figyelmetlenségnek pedig nincs jelentősége az ügy megítélés szempontjából. Az alperes kifejtette, hogy a felperes gazdasági helyzetét a bírság kiszabása körében nem lehet figyelembe venni. A bírság kiszabására pedig az alapbírság összegét a kiszabható 18.000,- forint helyett, annak 25%-ában, azaz 4.500,- forintban, a jogszabályi minimumban állapította meg, azaz minden körülményt a felperes előnyére értékelte. Ennél alacsonyabb összegben a bírság nem határozható meg, így alperes álláspontja szerint kizárt, hogy az alperes a vizsgált körülményeket a felperes terhére, vagy hátrányára értékelte volna, a felperes által a kis-, és középvállalkozások kapcsán hivatkozott jogszabályi rendelkezés pedig hatálytalan.

A felperes keresete az alábbiak szerint **alapos**:

A Ht. 86. § (1) bekezdése szerint azt a természetes vagy jogi személyt, egyéni vállalkozót, továbbá jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetet, aki vagy amely

- a) a hulladékgazdálkodással kapcsolatos jogszabály, közvetlenül alkalmazandó uniós jogi aktus vagy hatósági határozat előírásait megsérti,*
- b) hatósági engedélyhez, hozzájáruláshoz, nyilvántartásba vételhez vagy bejelentéshez kötött hulladékgazdálkodási tevékenységet engedély, hozzájárulás, nyilvántartásba vétel vagy bejelentés nélkül, továbbá attól eltérően végez,*
- c) a melléktermék előállításáról vagy képződéséről a hulladékgazdálkodási hatóságot nem vagy nem megfelelően tájékoztatja, hulladékot terméként vagy melléktermékként használ fel, forgalmaz, tárol, vagy*
- d) terméket a hulladékképződés megelőzésével kapcsolatos jogszabály, közvetlenül alkalmazandó uniós jogi aktus vagy hatósági határozat előírásait megsértve forgalmaz,*

a hulladékgazdálkodási hatóság a hulladékgazdálkodási bírság mértékéről, valamint kiszabásának és megállapításának módjáról szóló kormányrendelet szerint hulladékgazdálkodási bírság megfizetésére kötelezi.

A Hbr. 1. § (1) bekezdése alapján a bírság mértéke - a 2. § (4)-(8) és a 3. § (4) bekezdésében foglaltak kivételével - az e rendeletben meghatározott alpbírságok és az azt módosító tényezőkhöz hozzárendelt szorzószámok szorzataként, a mellékletben foglaltak szerint számított összeg.

Ugyanezen § (2) bekezdése szerint a bírság megállapítása során figyelembe kell venni:

- a) a jogsértő magatartás konkrét veszélyességét vagy károsító hatását;
- b) a jogsértésnek az ország, illetve a térség hulladékgazdálkodási helyzetére gyakorolt hatását;
- c) a bekövetkezett kár mértékét és a helyreállíthatóság lehetőségét, kár hiányában a jogsértéssel esetlegesen szerzett előnyt, elhárított hátrányt.

A (3) bekezdés d) pontja alapján a hulladékgazdálkodási alpbírság (a továbbiakban: alpbírság) legmagasabb mértéke: hulladékkezelő létesítmény jogellenes létesítése; hulladékkezelésnek minősülő tevékenység jogellenes folytatása, valamint települési hulladékkezelési közszolgáltatás jogellenes végzése esetén tizennyolcezer forint, (...)

Az (5) bekezdés rögzíti, hogy az alpbírság összege az e § (3)-(4) bekezdéseiben és a 2. § (3) bekezdésében meghatározott összegek 25 és 100%-a között állapítható meg - az e § (3) bekezdés e) pontja szerinti esetek kivételével -, ha az elkövető a következményeket felszámolta és a jogellenes állapotot megszüntette a bírságot megállapító határozat kiadásáig.

A Hbr. 4. § (2) bekezdése értelmében, ha a jogsértés a tevékenység vagy mulasztás súlyára, az elkövetés vagy kötelezettségzegés következményeire tekintettel annyira csekély, hogy büntetés vagy intézkedés alkalmazása szükségtelen, a bírság kiszabása mellőzhető.

A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 77. § (1) bekezdése alapján, ha egyik fél sem kérte tárgyalás tartását, és azt a bíróság sem tartja szükségesnek, a bíróság az ügy érdemében tárgyaláson kívül határoz.

- [7] A Kp. 85. § (1) bekezdése alapján a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja. A jelen perben nem volt vitatott, hogy a felperes 2020. április 6. napja és 2020. július 22. napja között engedély nélkül végzett hulladékkezelési tevékenységet a . alatti telephelyén.
- [8] A felperes kereseti kérelmében kizárólag a jogsértés miatt alkalmazott szankciót és annak mértékét vitatta, ezért a bíróság a perben az alperes által a jogsértés jogkövetkezményeként alkalmazott bírság okszerűségének és mértékének jogszerűségét vizsgálta.
- [9] A Kp. 85. § (5) bekezdése rögzíti, hogy mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekmény jogszerűsége körében a bíróság azt is vizsgálja, hogy a közigazgatási szerv hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta-e, a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó iratból megállapíthatóak-e.
- [10] Az alperes a . számú határozatával a felperest hulladékkezelésnek minősülő tevékenység jogellenes folytatása miatt 2.723.625 forint hulladékgazdálkodási bírság megfizetésére kötelezte. Az alperes határozata szerint a hulladékgazdálkodási tevékenység kizárólag hatósági eljárásban meghozott jogerős és végrehajtható határozattal

kiadott engedély birtokában végezhető, így a jogsértő magatartás nem tekinthető csekély súlyúnak, ezért a bírság mellőzésére nincs lehetősége. Az alperes határozatának indokolása tartalmazza, hogy a bírság alapját képező jogsértő magatartás károsító hatása a hatóság tudomása alapján nem volt, káresemény, környezetkárosítás nem történt és a jogsértés a térség hulladékgazdálkodási helyzetére számottevő hatást nem gyakorolt. A bíróság azt is megállapította, hogy a felperes az engedély nélkül végzett hulladékgazdálkodási tevékenységet gazdasági tevékenysége keretében végezte, így a jogsértéssel jogtalan előnyre tett szert – különös tekintettel a hulladékgazdálkodási engedélyezési eljárásért fizetendő igazgatási szolgáltatási díjra, valamint a tervezett tevékenység alapjául szolgáló személyi és tárgyi feltételeket biztosító pénzügyi eszközök és azok garanciáinak biztosítására - a vonatkozó jogszabályi és egyéb hatósági előírásokat betartó engedéllyel rendelkező hulladékgazdálkodókkal szemben.

[11] A felperes a kereseti kérelmében sérelmezte, hogy a hatóság a jogsértést az ügy összes körülményei alapján nem csekély súlyúnak minősítette, kizárva ezzel a bírság mellőzésének lehetőségét. E jogsértés súlyának minősítése körében mind a felperes, mind pedig az alperes hivatkozott a vonatkozó bírói gyakorlatra.

[12] A felperes által hivatkozott Kfv. 37.364/2015/6. számú eseti döntésben foglaltak szerint a Kúria úgy foglalt állást, hogy a jogsértés súlyának minősítése tekintetében feltárandók és értékelendők az ügy egyedi körülményei is. A Kúria elvi érveléssel mutatott rá arra, hogy nem tartható fenn az az álláspont, hogy kizárólag az engedély hiánya kizárja a jogsértés csekély súlyúnak minősítését. Mint minden esetben, amikor jogsértés megállapítására és jogkövetkezmény, különösen bírság kiszabására kerül sor, az egyedi ügy sajátos körülményeinek vizsgálatára van szükség, melynek során különös gonddal kell vizsgálni azokat a tényezőket, amelyeket a jogszabály maga nevesít a jogsértés súlyának megítélésében, majd ezek értékelése után kell a jogsértéssel arányban álló intézkedést kiválasztani. A Kúria eseti döntése tartalmazza, azt is, hogy a Hbr. több helyen [1. § (2) és (5) bekezdés, továbbá 3.§ (2) bekezdés] nevesíti azokat a szempontokat, amelyek iránymutatásul szolgálnak egy jogsértő cselekmény minősítéséhez.

[13] Mindezek alapján téves az az alperesi védiratban is kifejtett jogi álláspont, hogy a Hbr. a bírság megállapítása során figyelembe veendő tényezőket sorolja fel, és az a bírság összegszerűségét és nem a jogalapját befolyásolja. A hivatkozott eseti döntésből is kitűnik, hogy amennyiben jogsértés történt, a jogsértéssel arányban álló jogkövetkezmény megválasztásához előbb annak minősítése szükséges. A Hbr. szempontjai a jogsértés minősítése körében szolgálnak iránymutatásul, azzal, hogy lehetővé teszik a feltárt körülmények mérlegelését a hatóság számára.

[14] A bíróság megállapította, hogy a hatóság a határozatában a Hbr. 1. § (2) bekezdésében meghatározott szempontok kapcsán rögzítette, hogy a felperes jogsértő magatartásának károsító hatása a hatóság tudomása alapján nem volt, káresemény, környezetkárosítás nem történt és a jogsértés a térség hulladékgazdálkodási helyzetére számottevő hatást nem gyakorolt. Az alperes kizárólag az engedély szolgáltatási díjának elmulasztását és azt hivatkozta a felperes terhére értékelt körülményként, hogy a felperes az engedély nélküli hulladékkezelést gazdasági tevékenység keretében végezte.

[15] Az alperes határozatában tényként rögzítette, hogy a felperes 2020. július 22. napjától végleges hulladékkezelési engedéllyel rendelkezik. Ebből következően a felperesnek nyilvánvalóan meg kellett fizetnie a hatósági engedélyezési eljárás igazgatási szolgáltatási

díját, figyelemmel arra, hogy e nélkül nem kapott volna hatósági engedélyt, erre tekintettel az eljárás szolgáltatási díjfizetésének elmulasztása a felperes terhére nem értékelhető.

- [16] A bíróság megjegyzi, hogy a felperes egy gazdasági társaság, mely nyereség elérésére törekszik az általa végzett gazdasági tevékenységen keresztül. Ebből adódóan a felperes a gazdasági társaság által végzett tevékenységet minden esetben profitorientáltan végzi, akár rendelkezik engedéllyel, akár nem. Az engedély nélküli hulladékkezelés abban az esetben is jogellenes, ha abból a felperesnek semmilyen nyeresége nem származik. Mindezek miatt az, hogy a felperes a gazdasági tevékenysége körében végzett engedély nélküli hulladékkezelési tevékenységet, nem értékelhető a felperes terhére.
- [17] Mindezek alapján megállapítható, hogy az alperes jogszerűen és a felperes által sem vitatottan állapította meg, hogy a felperes engedély nélkül végzett hulladékkezelő tevékenységet, azonban az alperes a Hbr. szempontjainak vizsgálata során feltárt körülmények értékelését nem a jogsértés minősítése körében végezte el. Az alperes a mérlegelés eredményeként környezetkárosító hatást nem tárt fel, határozatában maga is rögzítette, hogy a felperes a hulladékkezelésre 2020. júliusában engedélyt kapott, ezzel a jogellenes állapot megszűnt, visszafordíthatatlan negatív környezeti hatást a felperesi magatartás nem váltott ki. Az alperes ennek ellenére – kizárólag a hatósági engedély hiányára alapozva – a felperes jogsértő magatartását a csekély mértéket meghaladó súlyúnak minősítette.
- [18] Mindezekre figyelemmel a bíróság megállapította, hogy az alperes megalapozatlanul minősítette a felperes jogellenes magatartását nem csekély súlyúnak és határozatában a mérlegelés körébe vont szempontok szerint feltárt körülményeknek ellentmondóan, okszerűtlenül rendelkezett bíróság alkalmazásáról. Az alperes által hivatkozott okokból (igazgatási szolgáltatási díj megfizetésének elmulasztása és a profitorientált gazdasági tevékenység) nem állapítható meg sem a környezetet ért visszafordíthatatlan hatás, sem más olyan veszélyeztetés, vagy káresemény, amely indokolná a felperes magatartásának csekély súlyt meghaladó minősítését. A Kúria hivatkozott eseti döntése alapján kizárólag a hulladékkezelési engedély hiánya nem eredményezheti a jogsértés jelentős súlyúnak minősítését és nem vonhatja maga után automatikusan a bíróság alkalmazását.
- [19] Mindezek alapján a bíróság megállapította, hogy az alperes a hatáskörét a ( ) számú határozatának meghozatala során nem a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta, a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a határozatból nem állapíthatóak meg, a határozat a feltárt tényekkel, körülményekkel ellentétben áll, ezért a bíróság az alperes ( ) számú határozatát megsemmisítette és az alperest új eljárásra és új határozat meghozatalára kötelezte.
- [20] A megismételt eljárásban, amennyiben az alperes a mulasztás súlya, illetve a kötelezettségzegés következményei körében a feltártakhoz képest egyéb körülményt nem állapít meg, a Hbr. 4.§ (2) bekezdésének alkalmazását nem mellőzheti.
- [21] A Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján a pernyertes felperes jogosult a jogi képviselő munkadíjából álló perköltségre, melynek összegét a bíróság az elvégzett munkával arányban a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján határozta meg.

- [22] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 45/A. § (1) bekezdésében meghatározott és a 62. § (1) bekezdés h) pontja szerint feljegyzett 30.000 forint eljárási illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján fennálló személyes illetékmentessége folytán az állam terhén marad.
- [23] Az ítélettel szembeni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Győr, 2021. szeptember 1.

bíró

A kiadmány hitelétül:
kiadó